

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HERMAN LINDSTRÖM.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SILA.

“Bland våra biskopar hafva alltid varit och äro några snillen, ganska många utmärkt goda hufvuden och sällan någon, som ej i någon riktning fördelaktigt utmärkt sig; detta är ingen ringa anledning till dessa statsämbetsmäns anseende; men därbredvid bör dock anmärkas, att i synnerhet på de senare tiderna sällan eller aldrig ens halva antalet af biskopar varit sådana, som ådagalagt teologiska insikter.”

Sådan är den snillrike Johan Henrik Thomanders karaktäristik af det samtida Sveriges biskopar vid förra århundradets midt. Innebär den och någon öfverdrift, har den dock i sig icke så litet träffande. Sedan dess ha förhållandena förändrats: en nutida Esaias Tegnér skulle visserligen icke kunna göra sig någon förhoppning på att få inflytta på Östrabo, och af Sveriges nuvarande biskopar finnes det ingen, som icke med ett visst mått teologiskt vetande förmår uppbära sidenkåpan och den veckade doktorshatten. En och annan menar måhända, att till gengäld snillena och “de utmärkt goda hufvudena” blifvit sällsyntare på biskopsstolarne. I hvarje fall händer det dock i våra dagar icke så sällan, att den utmärkta begåfningen och den djupa teologiska lärdomen förmåla sig hos dessa ämbetens innehafvare. Säkert ha de gjort det hos den nuvarande stiftsherden i Växiö, biskop N. J. O. H. Lindström, hvars snart inträffande sjuttioårsdag gifvit H. 8. D. anledning att presentera hans bild på sitt föreliggande nummers första sida.

Nils Johan Olof Herman Lindström är född i Borby i Skåne (Kristianstads län) den 28 december 1842, son till kantorn och organisten därstädes Gustaf Lindström och hans maka Carolina Brinck. Hans egenskap af läshufvud upptäcktes tidigt och så sattes han i skola i Ystad, från hvars elementarläroverk han 1861 kom till Lund och aflade studentexamen. Vid dess universitet ägnade han sig till en början åt studier för den filosofiska graden med hufvudvikt på den klassiska filologien: när han vid den karolinska högskolans jubelfest 1868 fick mottaga den filosofiska lagern, var det på grund af en disputation öfver ämnet; “De legis XII tabularum reliquis” eller, på svenska, “Om de bevarade återstoderna af de 12 talornas lag”. Men därefter kastade han sig öfver på de teologiska ämnena. Det var på den tiden icke så lätt att i Lund aflägga teologie kandidatexamen, som det sedermera blifvit; Carl Olbers hade vid denna tid tagit den kyrkohistoriska lärostolen i besittning och han fordrade af tentanderna för denna examen icke blott kunskaper, utan och den särskilda slags begåfning, hvarpå professorn ensam innehade kriterier. Men för Herman Lindström erbjöd detta lärdomsprof lika litet som det föregående några svårigheter; han absolverade detsamma redan 1874. Därefter blef han prästvigd, tjänstgjorde en kortare tid som vice pastor vid Lunds domkyrka och vann därunder ett rykte för framstående andlig vältalighet, som redan 1876 föranledde hans kallelse af patronus till kyrkoherde i Glemminge och Tosterups församlingar, ett af Lunds stifts bästa pastorat.

Som kyrkoherde ägnade sig Lindström med stor nitälskan åt folkskoleväsendet och tjänstgjorde i icke mindre än sexton år (1878—94) som folkskoleinspektör. Under denna tid var han ledamot i den 1884 tillsatta kommittén för granskning af folkskolans läroböcker, äfvensom i den kommitté, som

1888 verkställde omarbetning af normalplanen för undervisningen i folkskolan. Men detta intresse för skolans angelägenheter hindrade honom icke från att samtidigt med ifver ägna sig åt kyrkans, och han steg snabbt i de hierarkiska graderna. Redan 1886 vardt han tjänstgörande extra ordinarie hofpredikant, 1889 utnämndes han af sin biskop till kontraktsprost i Ingelstads kontrakt och såväl 1888 som 1893 hedrade hans ämbetsbröder honom med val till prästerlig ledamot för Lunds stift i de nämnda år sammanträdande kyrkomötena. Vid Lunds stifts prästmöte 1891 fungerade han som präses och utgaf i denna egenskap en afhandling “Om synden, dess väsende och ursprung”, hvilken vittnade om omfattande lärdom och betydande teologiskt skarpsinne.

Det anseende, Lindström sålunda förvärfvat sig, gjorde, att det ej väckte synnerligt uppseende, när Växiö stifts prästerskap, då det 1894 gällde att finna en efterträdare på S:t Sigfrids stol till den lärde Goethe-öfversättaren biskop Johan Andersson, med stor samstämmighet riktade sina blickar på Glemminge prästgård. Lindström erhöll första rummet på förslaget och utnämndes äfven af k. m:t den 25 oktober samma år till biskop öfver Växiö stift.

Som sådan har Lindström utmärkt sig framför allt genom ett träget och betydelsefullt visitationsarbete. Motsatsen mellan kyrkliga och frireligiösa var vid hans ämbetsutträde synnerligen skarp, men har under årens lopp allt mera utjämats. Många orsaker ha bidragit härtill, men bland de icke minst betydande är att räkna den uppryckning, som åstadkommit inom kyrkan och dess prästerskap genom den nye stiftsherdens personliga ingripande. Hans verksamhet har emellertid tagits i anspråk äfven utanför stiftet. Så har han varit ordförande i den stora prästlönerregleringskommittén, liksom senare i kommittén för uppgörande af förslag till ny organisation af stiftsstyrelserna. Sedan 1909 har han varit en af dem, som af k. m:t tillkallats för att genomgå bibelöfversättningskommitténs förslag till ny kyrkobibel. Biskop Lindström har anseende för att i kyrkliga ting vara ytterst konservativ, men hans lärdom och goda hufvud ha hindrat honom att i detta värf gå det, låt vara fromma, bakåtsträfväriets ärenden, och erhåller svenska kyrkan i Gustaf V:s kyrkobibel den efter nutida språkbruk och grundtexter rättade öfversättning af den Heliga skrift, hvilken i snart haltannat århundrade förfångt förbudsats, är det till icke ringa del hans förtjänst. Därom bör särskildt erinras till 70-årsdagen.

För öfrigt har biskop Lindström naturligtvis som själfskrifven ledamot deltagit i alla kyrkomöten, som hållits efter 1894. Att han därvid anslutit sig till den konservativa riktningen är nyss antyd. Men äfven motståndare ha skänkt honom sitt erkännande för den talang och vältalighet, hvarmed han försvarat sin ståndpunkt. År 1900 uppfördes han på ärkebiskopsförslag.

Som vältalare hör han utan gensägelse till vårt lands största. När han gripes af sitt ämne, växer den oansenliga gestalten, ögonen skjuta efter omständigheterna kalla blixtar eller värma de lågor, anletsdragen upplysas och genomskimras af den skönhet, som råder i andens värld. Mätte det ännu i många år varda honom förunnadt att med sin vältalighet väcka och uppbygga, trösta och vederkvicka!

Foto. Thullman, Göteborg.

Ättchen: Hovst Sjöversparre.

DEKORATION VID LIFBOJENS FEST Å GÖTEBORGS BÖRS DEN 20 DEC.

På initiativ af fru Ulla Rinman i Göteborg har bildats en sammanslutning bland stadens damer med syfte att ekonomiskt stödja Sv. Sällskapets för räddning af skeppsbrutna verksamhet. Denna sammanslutning, "Lifbojen", med ett medlemsantal af ca 300 personer och en första års behållning af ca 9,000 kr., hade den 20 dec. en väl arrangerad och i allö lyckad fest å Göteborgs Börs.

I Femsjö, Småland, finnes i en berghäll inne i skogen i närheten af Knallhults soldattorp en källa, hvilken uppkallats efter den helige Sigfrid som, enligt traditionen,

GRUPP AF STYRELSELEDAMÖTER I "LIFBOJEN", Ordf. frih:n H. Lagerbring (*), v. ordf. fru Bell Dickson (i med).

Foto. Steijertz, Spännarp.

Ättchen: Hovst Sjöversparre.

S:T SIGFRIDS KÄLLA.

Foto. Persson, Växjö.

Ättchen: Hovst Sjöversparre.

ÖSTRABRO: Esaias Tegnér's d3Isram.

här framkallat vatten ur hälleberget, då han predikade och döpte i trakten. Källan, som har en egendomlig trekantig form, är endast 75 cm. djup och 65 cm. vid, ger alltid vatten äfven i den strängaste, mest långvariga torka.

Med biskopsbostället Östrabo vid Växjö är ouppösligt förenadt minnet af Sveriges störste skald, Esaias Tegnér. Efter att vid biskopsvalet i Växjö 1823 hafva uppförts på första förslagsrummet och den 25 febr. 1824 hafva mottagit fullmakt på sitt biskopsämbete, kom Esaias Tegnér i maj 1826 till Växjö. Det första året här, medan hans företrädare, biskop Ludvig Mörnerns enka ätmjöt sitt tredje och sista nådar, bodde biskop Tegnér på det täcka landstället Tulvan i stadens grannskap, men flyttade våren 1827 till Östrabo, hvilket sedan lifvet ut förblef hans hem. Bostället, vackert beläget på en höjd strax intill staden och med en vid och härlig utsigt öfver blånande sjöar och leende näjder, ägnades af den nye biskopen den största omvårdnad och bragtes genom stora offer i ett utmärkt skick. Vi ha meddelat denna bild i anslutning till biografien öfver biskop Lindström. Första sidans vignettbild återger en vy af det Tegnér'ska hemmet.

Foto. Ewald, Herrljunga.

PARTI FRÅN SVÄLTORNA EFTER OCH FÖRE SKOGSODLINGEN. Minnesvård
öfver Svältornas skogsodlare, O. Gyberg.

Nyligen har såsom bekant en förening, som kallar sig för "Sydvästra Sveriges Skogsällskap", blifvit bildad. Föreningens ändamål är att verka för förvandling af kala ljunghedar till skogbärande mark, och dess verksamhet afser att omfatta Göteborg och Bohus, Elfsborg, Hallands, Jönköpings och Kronobergs län. Den uppgift som föreningen satt sig före kan med allt fog betecknas såsom en nationell lifsförfråga för vårt land. Hvarje uppmärksam iakttagare, som reser genom sydvästra Sverige, skall med djupt beklagande se de nu värdelösa sträckorna af öde hedar och ljunghedar, som i alla riktningar utbreda sig för hans blickar.

Dessa ödemarker gäller det nu att i största möjliga utsträckning återvinna åt kulturen. Försök i denna riktning ha ej heller förut saknats, och särskildt är att anmärka det omfattande och erkännansvärda arbetet som sedan ett halft århundrade blifvit utfördt på de vidsträckt Svältorna, dessa ödsliga och stenbundna trakter i södra delen af Västergötland. Under åren 1867—1892 verkade här kronojägaren O. Gyberg, under hvars ledning ofantliga skoglösa vidder bekläddes med unga plantor, som nu vuxit stora och förlänadt landskapet ett helt annat utseende än förr. Tack vare denne framstående skogsodlares energiska och framgångsrika arbete både i Svältorna och Bohuslän, blefvo stora, kala ljunghedar i dessa svärkultiverade trakter försatta i skogbärande skick. Till minne af hans fosterländska verksamhet blef 1893 en vörd rest midt inne i den af Gyberg planterade vackra tallskogen å kronoparken Lilla Svältan nära Ljungs järnvägsstation.

Gybergs exempel manar till efterföljd. Annu finnas ofantliga landsträckor som genom träget arbete kunna vinnas åt odlingen, och de män som här gripa sig an med denna i ordets bästa mening fosterländska gärning, göra sig väl förtjänta af sina landsmäns aktning och tacksamhet.

Skog. Byggn. S. J. 1893

ELA natten har hon legat vaken.

Vågorna suga, glucka, kasta sig mot kajens grofhuggna block och fräsa. I dagbräckningen mojar det af. Någoting kastas i vattnet, mäsarna samlas, skria. En dörr slås igen af draget. Någon ropar. Steg på korridorrens matta, går, stannar, går. Det är borstaren, som hämtar gästernas skodon. Klockan är således sex.

Om fem timmar alltså, om fem timmar —

Två år och fem timmar. Två år har hon väntat, och nu återstår det fem timmar. Hon ligger och stirrar mot fönstrets ljusgula, lysande gardin. Det är bättre att ligga så, det är bättre än att stiga upp. Det är bättre att ligga aldeles tanklös och vänta. Hvarje andedrag för honom närmare, det är allt hvad hon behöfver veta. Två år ha de lefvat skilda, under två år ha de icke låtsats om hvarandra. Under två år ha de spelat främmande, likgiltiga, icke sett hvarandra, icke hört hvarandra.

Och nu återstår det fem timmar, knappa fem timmar.

Gubben drar säfligt sin kratta öfver terrassens sand. En gäll barnröst joddlar till. Det är en vacker frisk morgon, och barnungen måtte väl skrika högt af förtjusning. Hon småler åt pojkfalsettens skarpa nästan plågsamt skarpa toner. Nu tutar skärgårdsbåten doft. Det är afgångssignal. Nästa gång är det ankomstsinal. Om knappa fem timmar —

Och det var så litet, som skilde dem åt, så oändligen litet, ömkligt, eländigt. En bagatell. En bagatell — som förstört två långa år af lifvet, två ungdomsår! Bara inte tänka på det, inte på det. Inte förbittra äfven denna dagen. Det är ändå så ängsligt, så outhärdligt ängsligt. Om han nu i alla fall icke kommer? Det kan hända så mycket — förseningar — Eller om han ångrat —

Bara inte tänka. Nu har gubben slutat sin krattning och lommat i väg. Men pojken skriker alljämt. Joddlar heter det. Antagligen gungar han på brådan under hennes fönster.

Nej, när han skref, att han skulle komma, så kommer han. O nej, o nej. Det vet hon väl, att han icke låter hindra sig, om han vill.

Om han vill — om han vill?

Hvad är det egentligen för en pojke, som aldrig slutar att skrika? Pensionen är inte stor, och hon känner alla gästerna. Möjligen kan det ha kommit nya gäster med kvällsbåten. Den lille spjufvern, om han visste, hur han plågade henne med sin gälla röst.

Och visaren går så långsamt, så outhärdligt långsamt —

Bäst kanske i alla fall att stiga upp. Hon har ju sin båt. Ror hon till stationen och tillbaka, tar det en timme drygt. Ärende? Hon kan höra efter bref. Nej, det förs hon inte. Inte fråga efter bref —

Men hon kan ro fram och tillbaka utan ärende. Hon springer upp, kastar öfver sig morgonrocken och drar upp gardinen. Solen står inte så högt, den glittrar ännu mellan Tallöns grenverk. Mycket, mycket högre skall den! Nästan fram till middagshöjd. Himlen är blåhvit, rensopad af stormen. Mäsarna hålla ut åt sjön.

Mycket riktigt, där står pojken på gungbrådan, hoppar och skriker värre än en mäs. Hon har inte sett honom förut. Det är en spenslig gosse, sjukligt mager och blek. Men med lungorna är det tydligen icke något fel. Och inte heller med lifslus-

ten! Som han går på! Det knollriga, ljusa håret är redan fuktigt mörkt af svett.

Tänker han hålla på så där hela dagen? Utanför hennes fönster? A nej, men snälla då —

Hon öppnar fönstret.

— Gosse lille, hvarför skriker du så? Vill du inte leka lite tystare?

Han stannar, stirrar och gapar. Det syns, att han ett ögonblick anstränger sig att förstå och förklara detta omotiverade tilltal från en främmande kvinna. Men det är bara en sekunds tystnad. I nästa ögonblick gör han en öfvermodig liten grimace och vänder henne ryggen.

Hon klär sig hastigt. Hon har verkligen icke brådt, tiden är rikligt tillmätt, alltför rikligt. Nu minns hon, att hon måste sätta upp håret på ett annat sätt. Som han är van. Eller har hon blifvit för gammal, för gammal —? Två år!

Och om han ändå inte skulle komma, så måste hon tänka sig, att det kunde finnas hinder, rent yttre hinder.

Hon kastar öfver sig schalen och springer ned för trappan. Luften är kylig, men hon skall ro sig varm. Hon skall ro ända ut till Tallön, där solen hänger mellan grenarna. Hon springer ned till kajen, faller på knä och öppnar bätkedjans lås.

Då hör hon ett fläsande. Pojken står tätt bredvid henne, framåtböjd med händerna stödda mot knäna. Hon kan se ådernätet i hans panna genom den mattgula hyn.

— Ska du ut och ro? frågar han, och hans röst är obehagligt gäll. — Då följer jag med.

Hon kan inte hjälpa, att hon får afsmak för denne själfsäkre, högröstade lille homunculus. Det har varit så fridfullt i pensionen, stilla, tysta människor. Och just idag skall han komma och störa friden, den lille främlingen. Hon hoppar i båten. Då han gör ett försök att krafla efter ger hon honom en rätt omild liten törn. Han förvrider ansiktet som till gråt, men ångrar sig och ger till ett förfärligt joddlande.

Hon ror med långa årtag ut mot Tallön.

När hon återvänder är klockan nio. Gongongen kallar till frukost. Men hon kan inte äta. Hon kan inte sitta stilla. Det finns icke längre något bote-medel mot ängslan. Nu vet hon, nu nästan vet hon, att han icke skall komma. Och ännu är det två timmar, två ohyggliga timmar.

Hon går af och an på verandan. Pensionsfrun kommer ut och frågar, om hon inte vill äta. Nej, nej, tack, inte nu. Hon kan inte stå stilla, hon går af och an. Pojken ställer sig i vägen för henne.

— Men så gå då ur vägen, säger hon och tar honom i skuldran. Han skriker till, onödigt gällt, hon har knappast snuddat vid honom. Och nu säger han:

— Om du inte lånar mig båten, så ska jag skrika så du blir döf.

Pensionsfrun tar honom i armen och för honom åt sidan. Han spjårnar emot.

— Men hvad är det då för en pojke? frågar hon. Finns det ingen, som kan ta hand om honom?

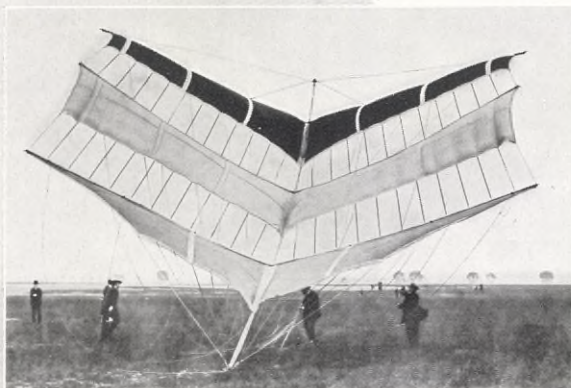
— De kom i går kväll, säger pensionsfrun. — Modern, stackarn, är sjuk. Hon sitter därefter i hvi'stolen.

Det är en liten kvinna med ett rundt vaxansikte och stora, trötta, slöa ögon. Det är naturligtvis mycket synd om henne, den sjuka. Men hon kan inte hjälpa, att hennes oro slukar allt annat. Emelertid säger hon åt gossen:

— Om du är snäll och tyst ska du få låna båten.

På Tempelhoferfältet vid Berlin har en affärsfirma med myndigheternas tillåtelse föranställt en *profuppstigning med bemannade drakapparater*, bestående af två medels ett långt tåg förerade drakar och en därvid fästad gondol med släplina, fasthållen af manskap nere på marken och tjänande till att reglera stigningshöjden. Vid en upp-

stigning den 17 dec., då apparaten nått en höjd af 300 m., slet sig den ene draken och den återstående, för svag att uppbära tyngden af gondol och passagerare, sänkte sig mot jorden. Fallet, till en början långsamt, antog på 100 meters höjd en svindlande hastighet. Vid nedslaget mot marken ramponerades apparaten och passageraren, en karusellägare Reissig, skadades till döds.

Edgar Schwann.

Kliché: Bengt Stålvagns.

DRAKFLYGNING MED PASSAGERARE.

DEN NYA POPULÄRA APACHEPOLISEN I PARIS, utrustad med polishundar och alla nödiga vapen för att kunna kväfva ligistväsendet i stadens utkanter.

Senare. Ifall din mor inte har någonting däremot —
— Nej, nu, nu — skriker pojken.

Hon går upp på sitt rum. Hon kastar sig tvärs över sängen och blundar — — —

Hon spritter till. Det är båten! Det är båten, som signalerar. Hon vet icke om hon vågar. Men plötsligt rusar hon upp, ut. Hon ger sig icke tid att lösa sin båt, hon springer utmed kajen. Just nu glider ångbåten in bakom pirens spets, det är således god tid. Men för henne är det icke god tid. Hon springer utmed kajen. Hon har ingenting på hufvudet, inte ens schalen öfver axlarna.

Och när hon ännu har ett bra stycke till landningsplatsen, stannar hon plötsligt och vågar icke gå längre. För att se bättre håller hon handen öfver ögonen. Men i den afgörande stunden hjälper det icke, ögonen fyllas med tårar, och hon ser ingenting.

Han tar hennes arm, hon ser ingenting. Men hon hör, att han hviskar till henne. De gå sida vid sida, ganska långsamt. Det finns icke längre brådskan och oro. Det är icke längre fråga om år eller timmar. Hon går vid hans sida, lugn och stilla. Endast att hon är mycket trött.

Nu rasslar terrassgruset under deras fötter. Han stannar.

— Är det här.

— Jo, jo. Vi stiger in. Kom, käre.

Hon släpper hans arm och går före. Pojken med det svettklibbiga håret rusar emot henne och slår armarna kring hennes lif.

— Får jag låna din båt? skriker han. Och äfven nu, när hon är lugn, plågas hon af den gälla falssetten, af det magra, lillgamla, småsluga pojkansiktet.

— Hvad är det för en pojke?

— Säg det. En riktig vildbasare. — Se här har du nyckeln. Men slarva inte bort den.

Pojken rafsar till sig nyckeln. Han sprattlar med armar och ben, och det inklämda bröstet ger ifrån sig ett underbart starkt, triumferande läte.

— Herre gud, suckar hon. Mätte vi nu få lugn en stund. Han är svår, den pojken.

I detsamma möter hon den sjuka kvinnans matta, glanslösa blick. Hon skäms öfver sina ord, nickar, småler. Och den sjuka svarar med ett automatiskt leende, som tänds och slocknar mekaniskt, oförstående.

Hon springer uppför trappan. På öfversta trappsteget vänder hon sig helt om och breder ut armarna.

Och nu blir det tyst. Solen lyser het genom den sandgula gardinen. Måsarna hålla middagshvila.

Forts. å sid. 203.

Efter fotografier.

SORGETÅGET DRAGER GENOM MÜNCHENS GATOR.

Prinsen-Regenten Luitpolds bisättning, som ägde rum i München den 19 dec. öfvergick i högtidlighet och storslagenhet alla tidigare furstliga begrafningar i Bayern. Klockan 11 dånade det första af sorgesalutens 101 skott och samtidigt började klockringningen från stadens alla kyrkor. Det oöfverskådliga begrafningståget öppnades af truppkommandanten i spetsen för kadettkåren, krigsskolan och hederskompanierna, följda af bl. a. munk- och nunneordnarne samt de andliga kongregationerna. Efter den af åtta hästar dragna likvagnen kommo pager med flammande facklor och där-efter prinsen-regenten Ludvig

DEN NYE PRINSEN-REGENTEN LUDVIG AF BAYERN i sorgetåget mellan kejsar Vilhelm och konung Fredrik August af Sachsen.

skänkt honom en son. — Storfurstens tillbakaträdande har sitt största intresse genom det intima samband det har med den genom den 8-årige tsarevitj' svåra sjukdom aktuell vordna ryska tronföljdsfrågan

Sedan storfurst Michail nu trädtt tillbaka skulle vid en möjligen inträffande förtidig bortgång af den unge tsarevitj, som närmaste tronarvinge stå tsarens ende nu levande farbror den 52-årige storfurst Paul. Denne förmäld sig 1889 med prinsessan Alexandra af Grekland, död 1891. I det kortvariga äktenskapet föddes två barn, Maria, sedermera förmäld med prins Wilhelm af Sverige, och sonen Dmitri. Storfurst Paul ingick 1902 morganatiskt äktenskap med fru Olga Pistolkors, adlad grefvinna af Hohenfelsen. Det anses att denna förbindelse för storfursten stänger vägen till ryska tronen och att arfsrätten i så fall öfverginge till hans son prins Dmitri. Som presumtiva tronarvingar nämnas vidare tsarens kusiner, framlidne storfurst Wladimirs tre söner, Kyrill, Boris och Andrej resp. 36, 35 och 33 år gamla. Enligt uppgift finnes det i Ryssland ett starkt parti, som vid en eventuell ändring af tronföljden, önskar få till tronföljare utsedd storfursten Konstantin Konstantinovitj, född 1858, förmäld med Elisabeth, prinsessa af Sachsen-Altenburg och kusin med Alexander III.

mellan kejsar Vilhelm och konungen af Sachsen. Sedan följde ett lysande tåg af kejsarliga prinsar, tyska förbundsfurstar och representanter för in- och utländska furstehus. Jordfästningen ägde rum i Theatiner-hofkyrkan.

*

Storfurst Michail Alexandrovitj, tsarens yngre bror, har enligt meddelande, hällre än att efterkomma kejsarens önskan att upplösa det morganatiska äktenskap, han ingått med en fränksild rysk officersfru, afstått från de till storfurstevärdigheten hörande rättigheterna, däribland äfven arfsrätten till ryska tronen. Storfursten, som anses äga hög begåfning, är en 34-års man. Hans gemäl har i dagarne

Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfverparre. STORFURST MICHAIL ALEXANDROVITJ af Ryssland.

Efter porträtt. Kliché: Bengt Silfverparre. STORFURST DMITRI af Ryssland.

Redaktionen har trott att en serie "trollkonster" beskrifna af den skicklige magikern, redaktör Hasse Zetterström skulle med särskildt intresse mottagas just nu.

"Handen är snabbare än ögat".

Med denna lilla kurs i magi afser jag icke att utbilda er till världens störste trollkarl. Män sådana som Thurston, Kellar, Thorn och Robert Nordström kunna vara fullt lugna. Men så behöfver ni till dessa experiment inga stora apparater, inga falluckor, inga mystiska skåp med hemliga dörrar och inga medhjälpare. De hjälpmedel som behöfvas finnas alldeles säkert i de flesta familjer, äfven, vill jag hoppas, då det gäller konster med mynt.

Till den unge amatören vill jag dock ge några råd:

— Gör aldrig en konst förrän ni kan den. Är en konst värd att kunna, bör man också kunna den. Öfva er framför en spegel och se noga till att hvarje rörelse göres absolut naturligt.

Utför aldrig en konst mer än en gång på aftonen — om ni icke är fullt säker på att ej kunna afslöjas.

Misslyckas ni så bli lika glad som de andra.

Lånar ni föremål af publiken såsom ur, ringar eller pengar, så lämna för all del igen hvad ni lånat. Det ser fint ut och inger förtroende.

Och så — upp med ridån!

Tankeläsning.

De närvarande skriva på små papperslappar olika frågor, en fråga på hvarje lapp. Lapparna rullas ihop och läggas i en hatt. Ni tar upp en lapp i taget, håller den begrundande mot pannan och besvarar, utan att ha läst lappen, den framställda frågan.

Förklaring: Skrif själf en fråga på en af lapparna, t. ex: hvad heter h. exc. statsministern i förnamn? Märk denna lapp så att den skiljes från de andra och blanda den med de öfriga i hatten.

Tag så upp en lapp, framställ er egen fråga och besvara den (hvilket ni bör kunna) rulla så upp lappen och läs nästa fråga som ni besvarar sedan ni tagit en ny lapp. Sist tar ni upp er egen fråga.

Om detta nummer utföres med allvar och skicklighet är det af stor effekt.

Hatten och mynten.

Medan vi ha hatten framme — en låg, rund hatt — göra vi en ny liten konst. Tag ett vanligt dricksglas, placera hatten på glaset med kullen nedåt och dölj en enkrona mellan hatten och glaskanten. I förväg kan ni låta hatten undersökas, att den är hel och opreparerad.

Tag nu fem å sex enkronor och släpp dem uppifrån ned i hatten. En af dem går rakt genom kullen och ned i glaset. Enkronan bör ligga så på kant att den faller ned vid stöten af de andra mynten.

Det försvunna glaset.

Vi fortsätta med glaset, som bör vara utan fot. Sätt er vid bordet, tag upp en femöring och ställ glaset öfver femöringen. Botten af glaset upp. Så skaffar ni en tidning, en stor daglig. Behöfves dock inte vara för dagen. Lägg tidningen öfver glaset, pressa den utefter glaset så att den bildar ett fodral. Lyft så upp glaset och visa att femöringen finns kvar, men låt glaset omärkligt och doldt af tidningen glida ned i ert knä. Tidningen, formad efter glaset, är nu tom. Med ett kraftigt slag af handen slår ni till "glaset". Man väntar att finna er sårad och blödande af glasskärfvor, men glaset är försvunnet.

Det försvunna cigarrbandet.

En cigarr med s. k. maggördel hålles i venster hand, mellan tumme och pekfinger. Ni för högra handen sakta förbi cigarren allt under det maggördeln försvinner och återkommer.

Förklaring: Bandet på cigarren är endast halft. I skydd af högra handen vrider ni cigarren mellan fingrarna, en rörelse som ju förklarar illusionen.

En kortkonst.

Denna lilla konst är öfverraskande i all sin enkelhet. Utför man den icke mer än en gång, är man så godt som säker från upptäckt.

Öfverst på en vanlig kortlek placerar man i hemlighet spader sju, klöfver sex, spader sex, klöfver sju. Man tar upp de två öfversta korten, visar dem för publiken och säger:

— Här ser ni sex och sju i klöfver och spader — inte sant? Ingen förnekar faktum.

Ni placerar därpå korten inne i leken på olika ställen och

förklarar därpå att ni, utan att vidröra kortleken, utan volter el. dyl. kan få de två korten att åter placera sig oöfvanpå leken.

Ett, två, tre! Ni tar upp de två öfversta korten, sex och sju i klöfver och spader.

Jag har ännu icke träffat någon som genomskådat det lilla knepet. Och jag har ändå utfört det för en professor i matematik.

En fruktansvärd olycka inträffade den 19 dec. i Örebro, i det att ett betonghvalf i fjärde våningen i ett nybygge rasade, i fallet rinvand med sig de underliggande betonghvalfven. Nio arbetare befunno sig vid tillfället i byggnaden. Fem af dem dödades och de öfriga blefvo mer eller mindre skadade. Olyckan antages hafva orsakats af att några bjelkar i formsättningen varit tvärväxta och på grund däraf icke haft beräknad styrka.

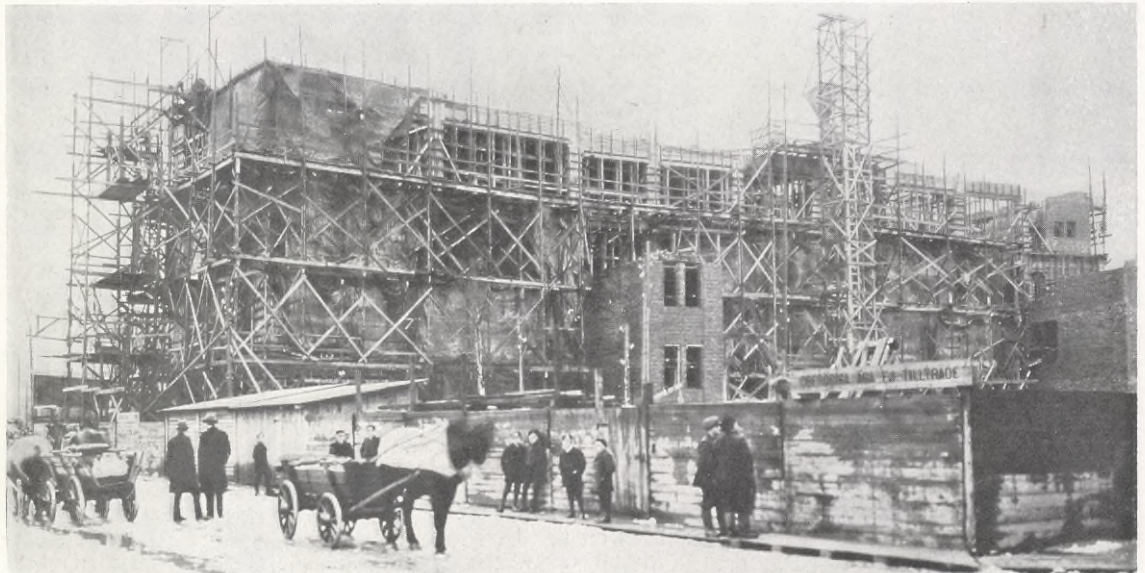

Foto. Hakeliev, Örebro.

BYGGNADSRASET I ÖREBRO: Den under byggnad varande skofabriken i hvilken katastrofen skedde.

Klitch: Bengt Sjöström.

Forts. fr. sid. 199.

Vågorna suga och glucka mot kajens stenar. Slagen och fräsandet har övergått i ett jämt brus.

Och här inne är det nästan tyst. Det hviskas, långa jublande klagande hviskningar. Två långa år har gått till ända. Fem långa timmar ha gått till ända. Hvad hviskas det om? Om framtiden? Kanske.

Om bagateller? Säkert! — — —

Ett skrik!

Det har varit så underbart tyst, det kan icke räcka länge. Nu vakna mösarna ur middagsslumrern. Och pojken börjar jodla —

Solen har passerat fönsteröppningen.

Hon reser sig till hälften upp ur hvilstolen och drar i gardinsnöret. Han sitter på golvet med hufvudet lutadt mot stolens armstöd. Han skrattar så att hon ser hans tänder. Och hon böjer sig ned öfver honom.

Då upprepas skriket. Kan det vara gossen?

Och plötsligt börja människor springa.

Golfplankorna i den bräckliga villan knaka och darra, sanden knastrar under springande fötter. Hjälp, hjälp!

I ett nu är han på fötter och lutar sig ut genom fönstret. Han kan icke genast se — Han säger:

— Det driver en båt därute — tom —

— Min — min båt? Gossen? Gossen?

Han vänder sig om och stirrar på henne. Och plötsligt kastar han sig på dörren. Hon hör att han snubblar i trapporna. Och ett ögonblick senare hör hon hans röst från terrassen.

— Finns det någon båt? Lös? —

Nej, nej, det finns ingen båt här. Längre bort, vid hotellet. Men det är fem, sex minuter, om man springer.

Hon reser sig, men hon vågar icke gå fram till fönstret. Hon undrar öfver, att det återigen har blifvit så tyst. Hon hör någon springa på kajen i riktning mot hotellet. Men det är tunga, bestöflade fötter. Det är icke han.

Så har han kastat sig i sjön. —

Hon går ut i korridoren, hon ställer sig i trappan. Återigen gå sekunderna ohyggligt långsamt. Hon trefvar i skärpet, där båtnyckeln brukar ligga. Ja, det var hon som gaf honom nyckeln. Det är hennes fel. Han tiggde och bad — det är ingen orsak. Hon gaf honom nyckeln för att bli af med honom. För att slippa höra honom skrika.

Och nu är det underbart tyst. Hon kan endast höra ett långdraget, mjukt stönande, en människa som långsamt och med svårighet andas in och ut.

Hon stiger ned för trappan. Den sjuka sitter alltjämt i hörnet af verandan. Men hon har nu böjt sig framåt, håller händerna på armstöden och söker gång på gång att resa sig. När den sjuka får se henne släpper hon sitt tag och faller tungt tillbaka i stolen. De stora, glanslösa ögonen stirra emot henne.

— Hvar är Bertil? Har ni sett till Bertil?

Hon går fram till den sjuka. Och när hon nu skall trösta modern, blir hon själv så fullkomligt lugn.

— Ni ska' inte oroa er, säger hon. Bertil har gifvit sig ut i min båt och nu kan han inte ta sig i land igen. Men min man har summit ut till honom. Min man är mycket, mycket skicklig simmare. Ni ska' se, att om några minuter har ni honom här igen —

— Vill ni inte se ut? ber den sjuka. Hvad gör de?

Hon betvingar sig och går bort till verandaräcket.

— Åh, säger hon. Nu har det kommit flera båtar från hotellet. En hel liten flotta. Ni kan vara fullkomligt lugn. Hon sätter sig bredvid den sjuka och tar hennes händer.

— Det är mitt enda barn, säger modern som om hon behöfde motivera sin oro. Och jag är änka också. —

— Ni kan vara alldeles lugn, upprepar hon gång på gång. Men plötsligt säger hon i förändrad, skälfvande ton: — Hör! Hör bara!

Det är barnet, som gråter. Han skriker öfverljudt och ropar på mamma. I trots af allt är hans röst lika gäll, obehaglig, trilsk, nästan utmanande. Men det märker hon inte nu. Hon har hållit sig lugn så länge, nu kan hon icke mer. Hon stryker den sjuka hastigt öfver kinden och springer ifrån henne. Hon springer upp på sitt rum. Innan hon hunnit fram till sängen faller hon på knä. Och inte ens så kan hon hålla sig upprätt. Hon faller framstupa och brister i hejdlös gråt.

Det är ljulligt befriande. Det sköljer bort dagars och nätter och de sista minuternas ångest. Hon vet inte, hur länge hon ligger där och snyftar. Det kan endast vara en helt kort stund. Hon skulle vilja ligga där timma efter timma. Det är så skönt att få snyta, bara snyta.

Men nu skäms hon öfver sig själf. Skall han öfverraska henne liggande som ett bylte på golvet? Hon reser sig, småler matt, nästan sömnigt. Hon går bort till spegeln för att ordna sitt hår. Hon får syn på hans resväska. Ack, han måste ju ha torra kläder. Beskäftigt börjar hon plocka fram skjorta, strumpor —

Med ens afbryter hon sig och går fram till fönstret. Båtarna från hotellet äro fortfarande kvar därute på sjön. Och hela kajen är fylld med människor.

Nu hör hon den sjuka kvinnans röst nere ifrån verandan. Hon säger jämrande:

— Men hvarför skulle han drunkna? Hvarför skulle han drunkna?

Drunkna? Hvem? Gossen? Var inte gossen räddad? Hon hade ju själf hört honom ropa mamma?

Och nu? Nu hör hon gossens gälla röst:

— Han fick båtkölen i hufvudet.

Och pensionsfrun upprepar:

— Ja, han fick kölen i hufvudet — —

Hon stirrar ut. Fyra stycken båtar röra sig långsamt om hvarandra som i en högtidlig dans. Männen höja och sänka stafvar i vattnet.

Plötsligt börjar hennes tankar snurra så hastigt, att hon måste hålla sig i fönsterbrädet. Och för att hejda sina tankar, som dansa i en vanvettig takt, börjar hon fråga sig själf:

Hvad var det för bagatell — — för bagatell —

DEN SENASTE STORMENS HÄRJNINGAR. Stort träd i Kristianstads Tivoli kullblöst. Foto. för H. 8. D. af Otto Nilsson, Kristianstad.

Sverige är rikt på vältalare och svenskan lämpar sig utmärkt för vältalighet. Det är nödvändigt att framhålla detta, innan jag börjar citera allt det illa sagda, som kommer att utgöra innehållet i denna artikel. I detta hänseende som i så många andra ha vi ännu på långt när som begagnat oss af våra naturliga hjälpkällor, d. v. s. vi ha som talare och debattörer ingalunda lärt oss att ta vara på vårt språks naturliga tillgångar. Skolor och högskolor göra för litet för vår utbildning i muntlig framställningskonst, och vi intressera oss i regel själfva alltför litet för att åstadkomma en tadelfri och tilltalande form.

Det är inte bara den ideliga *hm*-ningen, som utmärker brist på uttryck, när de behövas. Min erfarenhet är rent af, att det lilla bekväma ordet *så* är ännu vanligare än *hm* som parasitbildning. Med en klumpighet, som man inbillar sig är riktig ledighet, plockar man fram ett *så*, när försatsen är slut, och tar om den i ny form, innan man griper sig an med eftersatsen. Typiska äro följande uttryck: "Man har för att få problemet lättare löst, *så* har man gripit sej an..."; "hvad som karakteriserar denna kärlek, *så* är det naturligtvis att den är..."; "di som sysslade med humaniora, *så* kom di naturligtvis in på teosofin"; "hvad som vidare utmärkte skolastiken, *så* var det att den"; men man får naturligtvis också mycket ofta höra liknande upprepningar utan *så*: "jag har, för att illustrera frågan, har jag låtit illustrera..."; "man kallar ett anlag, som stannar kvar, har man gett ett särskildt namn". Jag anmärker, att de olyckliga meningarnas alstrare inte är okunniga och talovana, utan med rätta som goda föreläsare fräjdade professorer, hvilka på detta sätt fördubblat sitt ordantal.

Så är äfven på annat sätt öfvermåttan användt. Det är en liten adverbisk hvilopunkt för den arbetande talaren: "Ur detta *så* räddade han sig"; "Under dessa förhållanden *så* hade japanerna"; "Emellertid *så* är det inte otroligt"; "I Varnhems kapell *så* tror jag att vi ska ha anledning att se"; "I Marocko *så* tillbrakte jag två månader" — det är onödighet, en slapphet i formen, som naturligtvis äfven förekommer i vårt hvardagstal i oändligt många fall och inte sällan dyker opp i vårdslös skrift. Det rent grammatiska får gifvetvis sitta emellan på ett otäckt sätt, och samhöriga ord böjas alldeles olika, attraherade af andra, närstående, med hvilka de ha inget gemensamt i funktion: "Svårigheterna att uppehålla sambandet med Rom var synnerligen *svårt*"; "den är konstnärligast *sämst*"; "vid en mera utförligare behandling"; "den andra synpunkten, från *hvilka* värben kunna betraktas" o. s. v. Som bekant, äro liknande fel synnerligen vanliga äfven i skrift. Anklagsfigurer, där samma ordbörjan upprepas, äro inte heller sällsynta: "Man kan i denna utveckling *utskilja* på tre stadier" har motsvarigheter äfven i tryck.

Öfver hufvud taget tycks det vara talarnas skötesynd att förbruka ord för att "samla sig" till det innehåll, som de inte ha formen färdig för. Onödiga insatser och tillsatser af allehanda slag äro där-

för alldagliga. Vanligt är ett bestyrkande tillägg, framfördt i så vidlyftig ordräkt som möjligt: "slå ett slag, *som vore af effektiv art*"; "om jag skulle säga den tanke, som jag småningom fått, så föreställer jag mig den *så* — där det hela verkade mycket nedstämmade — "de baktankar, *som lågo bakom* rösträttsförslagen"; "den proposition, hvars öde vi alla känner, *hur det gick*"; för att nu inte tala om allt sådant som "kännedomen *utaf* Aristoteles"; "det tror jag *att* visserligen blir en svårighet"; "försvaret kommer att må bättre *utaf ifall att* denna linje förverkligas". Det är oerhördt vanligt och ohyggligt förstämmande.

Vanlig och stundom rolig nog, fast lika ofta retsam, är den sammanblandning af olika frasdelar, som sällan uteblir för den flitige talaren. "Akademien har spelat en sådan ställning" hör till de vanligare kontaminationerna; "då lefver formen kvar som ett petrifikat"; "en åtgärd, som kunde framkalla en spänd fot mellan dem"; "tyvärr har så inte ägt fallet", "på hvarje rad i de källor, ur hvilka vi ösa vår kunskap"; "där ha vi nyckeln gifven till de fel-slut, som så många gjorde"; "alla de detaljer som har sprungit fram ur denna lära, storartade detaljer..."; "den smedja, där vid väldiga hammarslag sanningens blixtnad färdig springer ut i världen" äro olika slags felaktiga förknippningar. Ibland är sammanställningen så lugnt och långsamt utsagd, att åhörarna nästan förvirras af att talaren själf inte märker misstaget. Så har jag hört en person kraftfullt och stafvelse för stafvelse klämma ur sig: "framkallade mycken indignation *inom* liberalt håll"; "på ett sätt som ju *icke knappast* någonstades vunnit gillande"; när det sades: "åsikten är *inom* flottans män osedvanligt enhällig", så var det påtagligt, att "inom flottan" var den ursprungligt tänkta formen, och ett genitivstyrdt ord lades till för fyllighetens skull, talaren hittade inte ett lämpligt kollektiv utan nöjde sig med män, då det redan var för sent att ändra 'inom'.

Likaväl som bitarna af en fras inte alltid komma att höra ihop, få fraserna ibland något underliga ingresser. Det vardt ett allmänt leende öfver den fackmannauppfattning af lycka, som kom till orda i en framstående läkares yttrande: "professor Jensen är en af de få, som lyckats träffa en mus med kräfte". "Att dylika sjukdomar meja ned folket som flugor", det torde man äfven kunna få se i slarfviigt tryck. Med mycken emfas förkunnade en talare: "Hans upptäckt är den dag i dag, eller, låt oss åtminstone säga, de närmast föregående dagarna, ännu oöfverträffad", ett försök att vara noggrann, som inte utföll lyckligt. Det är naturligtvis godt om floskler och grodor i både tal och diskussionsinlägg, men förmodligen är detta allmänmänskliga förhållande inte särskildt utmärkande för talare. Önskan att vara ljudlyllig och imponant är emellertid ofta förledande till hvad skadligt är. En nu bortgången, mycket berömd talare i Första kammaren sade en gång med känsla och öfvertygelse: "det vore det-samma som att väcka en storm i ogjordt väder" — där det olyckliga tillägget ju helt och hållet för-

Vid sin återkomst från Nobelfästen i Stockholm blef *Gerhart Hauptmann* föremål för en entusiastisk hyllning af Berlins studenter. Samtliga studentkorporationer infunno sig under sina fanor vid Hotel Adlon och afhämtade där *Gerhart Hauptmann* och hans fru till ett hyllningståg genom Unter den Linden. Efteråt ägde en storlagen festcommers rum.

Guvernören öfver Paris, general Maunoury, har på begäran erhållit afsked från guvenörsbefattningen. *General Michel* har af franska regeringen utnämmts till hans efterträdare.

På engelska Nordostbanan har under en veckas tid pågått *partiell sträjk* som uttryck för arbetarnes ogillande af styrelsens åtgärder.

Efter fotografi. Kliche: Bengt Silfverparne.
GERHART HAUPTMANN HYLLAS AF BERLINS STUDENTER
efter återkomsten från Nobelfästen i Stockholm.

gärd att för dryckenskap afskeda en lokomotivförare.

Sträjken grep omkring sig, till slut omfattande flera tusen arbetare och järnvägstrafiken måste inskänkas, hvilket vållade stort afbräck i driften vid kolgrufvor, samt järn- och stålverk utefter den berörda järnvägslinien.

För vinnande af snar arbetsfred, trädde inrikesdepartementet emellan med ett af de stridande parterna antaget kompromissförslag af innehåll att departementet skulle hos konungen hemställa om lokomotivförarens återtagande i tjänst, om det kunde bevisas, att han den dag han afskedades ej varit berusad. Undersökningen har utfallit till förarens förmån. De strejkande arbetarne återfå sina platser men förlora lön för sex dagar.

Efter fotografi. Kliche: Bengt Silfverparne.
GENERAL MICHEL, Paris' nye guvernör.

JÄRNVÄGSLOKOMOTIV UNDER STRÄJKEN I ENGLAND
fördt af amatörer mellan Newcastle och Carlisle.

tog verkan af den föregående frasen. Men det skedde kanske i känslan af att vill man väcka uppmärksamhet: "så måste man gå ifrån de vanliga utnötta gamla hjulspåren".

Inte alltför sällan förekommer det, att talaren omedvetet nybildar ord. Jag har hört en person med mycken hetta försäkra att till ett visst ändamål ville han inte lämna den begärda "sjuttifemöringen, ehuru en sjuttifemöring ofta ges ut för mycket sämre saker". Man får ibland också höra bildningar af samma slag som denna: "Under då föregift att ryssarna", hvilket kanske rent af bör förklaras med: "under föregifvande då att...". Nya böjningar uppträda flitigt, särskildt passivkonstruktioner såsom: "de resultat, som kommits till, äro".

Den lilla samling exempel jag här citerat ur mina anteckningar från föredrag och sammanträden är

med litet tämligen oskyldigt sammanställd för att den skall kunna gälla som allmängiltig och inte påbörjas att visa ytterligheter. Den inrymmer inte heller mer än ett fåtal kategorier af fel. Men just därigenom blir den typisk för bildadt föredrags- och debatteringsätt i en utsträckning, som man kanske inte i allmänhet vill gå in på. Referenter, och särskildt stenografer, skola emellertid kunna vitsorda, att det verkligen formfulländade är ytterst sällsynt, det invecklade, ordrika och förvirrade däremot blott alltför vanligt. Det finns inte, praktiskt sedt, mer än en bot mot sådana fel; och den heter korta meningar. Den uppmärksamhet på sig själf som man tvingas till, när man obevekligt klipper af bisatsernas bisatser, ger den enda möjligheten att undgå trasslet. Det är ändå åtskilliga vanskligheter kvar, och det värsta är, att rutin ofta nog inte räddar från att falla i snarorna.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Denat Sjöverisparre, Ståhm -Gig.

TILL FREDSONDERHANDLINGAR I LONDON: *Balkanstaternas ambassadörer hos Frankrikes konsejipresident.*

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöverisparre

LONDONBORNAS INTRESSE FÖR FREDSONDERHANDLINGARNA. *Vän-
tande utanför St: James Palace.*

(Till bild å sidan 203.)

Under dagarne den 14-16 dec. rasade öfver södra Sverige ett våldsamt oväder med en ursinnig storm, som på sina håll antog karaktären af full orkan. Skåne var särskildt svårt hemsökt. Från Kristianstad meddelas, att fönsterrutor präsdades sönder af det starka lufttrycket, tegelpannor blåste af taken, stora träd vräktes omkull o. s. v. Liknande och än svårare förödelse anställdes på en mängd andra platser.

"GEORGIOS AVEROV" *det grekiska stora krigsskeppet som under strid med turkiska flottan lär ha illa tilltygats.*

Fredsförhandlingarne i St: James' Palace i London, som togo sin början den 16 dec. och sedan dess fortgått, äro till sin natur hemliga, men det vill af den lugnare ton, världsprässen anslagit, synas, som skulle goda möjligheter förefinnas för en lycklig lösning af de svävande frågorna och för upprätthållandet af freden i Europa och på Balkan. Tills vidare åtminstone, ty på någon varaktig fred mellan Balkanstaterna tror nog ingen och allra minst krigskamraterna själfva. Då Balkan-ambassadörerna på väg till London passerade Paris, voro de inbjudna till dejeuner hos konsejipresidenten Poincaré. Och då fotografier från St. Jamesförhandlingarne icke finnas, återgifva vi här en efter dejeuner i Paris tagen gruppbild.

*

Den 16 dec. inlät sig den *turkiska flottan* utanför Dardanellerna i strid med *grekiska flottan*. En lillig skottväxling pågick under 1 1/2 timmes tid. Båda de stridande tillskrifva sig segern. Chefens för turkiska eskadern påstående, att kryssaren "Georgios Averov", grekiska flottans enda moderna krigsskepp, skulle blifvit svårt skadad under striden, dementeras energiskt från grekiskt håll.

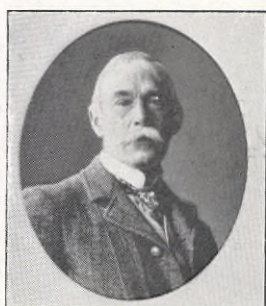
Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöverisparre

* Data å sista sidan.

F. M. COLLIANDER.
F. d. Justitieborgmästare. —
Göteborg. 85 år 21 Dec.*

C. H. MÖRNER.
Höjarskalk. — Stockholm.
70 år 18 Dec.*

G. A. NYBLAEUS.
Nytjänst Generalmajor o.
Kavall.-inspektör.*

E. O. J. BJÖRKLUND.
Generaldirektör. — Stockholm.
50 år 19 Dec.*

K. L. B. AURELL
Bankdirektör. — Linköping.
50 år 15 Dec.*

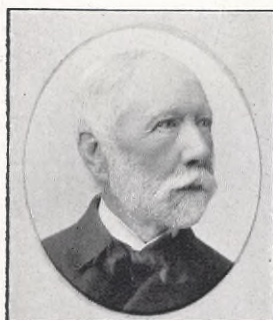
K. R. KAHLSTRÖM.
Hemmansegare. Riksd.-man. —
Isum. 50 år 24 Dec.*

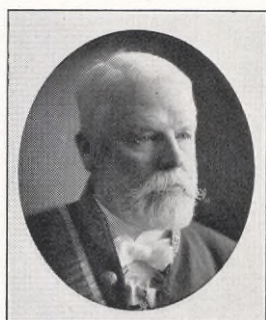
C. A. RAMSTRÖM.
Ingeniör. Boktryckerichef. —
Stockholm. 50 år 19 Dec.*

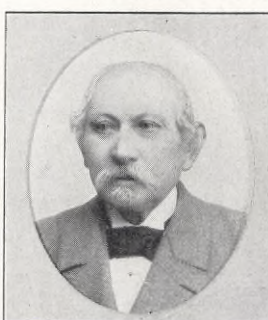
T. HELLEBERG.
Handlande. — Stockholm.
60 år 19 Dec.*

J. L. BÅÅTH †.
F. d. Häradshövding. — Hel-
singborg. F. 27. † 6 Dec.*

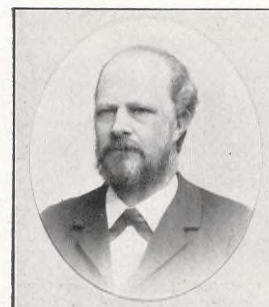
G. A. TOLL †.
Höjarskalk. F. d. Gen.-major.
Stockholm. F. 31. † 16 Dec.*

C. G. STIERNCLOU-LIL-
LIENBERG †. Godsegare.
Skedingsnäs. F. 32. † 6 Dec.*

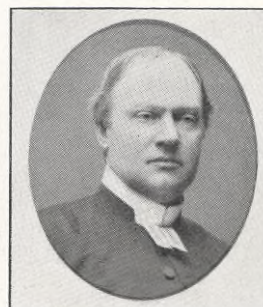
C. N. T. SÖDERHJELM †.
Bruksegare. — Tolfors.
F. 42. † 10 Dec.*

C. O. WARFVINGE †.
F. d. Förste Landtmätare. —
V.sby. F. 37. † 5 Dec.*

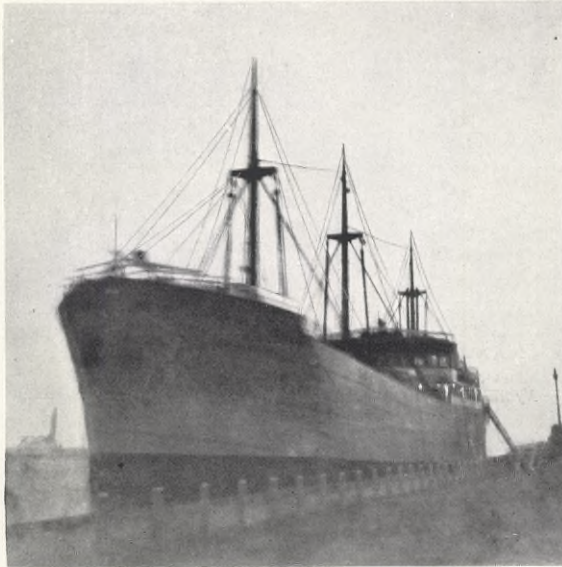
G. F. SVENSSON †.
Kantor. — Träne.
F. 38. † 11 Dec.*

P. A. HAMMARSTRÖM †.
Kyrkoherde. Fil. Dr. — Kvarsebo.
F. 45. † 6 Dec.*

A. P. O. RYDSTRÖM †.
Bankdirektör. Norrköping.
F. 63. † 13 Dec.*

Efter fotografi.

Svenska handelsflottans första oceangående motorfartyg "Suecia", hvilket för rederiaktiebolaget Nordstjärnan i Stockholm byggts hos Burmeister & Wain i Köpenhamn har, efter lyckligt verkställd profтур, i dagarne afgått till Stockholm för intagande af last på Sydamerika. Fartygets drifmaskineri består af 2 st. Dieselmotorer af 4-taktsystemet om hvardera c:a 100 hästkrafter. Farten blir omkring 11 knop på last. Suecia mäter 6,600 tons.

Efter fotografi.

Ättliche: Ernst Sauerbrunn.

T. v.: SNAPSHOT FRÅN "SUECIA'S" FÖRSTA RESA.
T. h.: DET PRYDLIGA MASKINRUMMET I SUECIA.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

FREDRIK COLLIANDER. Stud.-ex. 44, hoifr.-ex 51, v. häradshöfd. 54, polisnot. i Göteborg 56, stadsnot. derst. 61, just.-rådmän 72, just.-borgmästare derst. 83-08. På sin tid v. ordf. i drätselkammaren o. ordf. i byggn.-nämnden.

HAMPUS MÖRNER. U.-löjtn. v. Hus.-reg. Kon. C. XV (mv. Kronpr. hus.-reg.) 64, major v. Lifg. t. h. 91, öfverste o. sek.-chef 98-05. Adj. h. kon. Oscar 88, kab.-kamarherre 05, hofmarskalk h. Enkedrottin. 08. Led. af K. Krigsvet. Akad.

GUSTAF NYBLÆUS. U.-löjtn. v. Verml. reg. 74, v. Lifreg. hus. 75, major v. Kronpr. hus.-reg. 99, öfv.-löjtn. v. Sk. drag.-reg. 02, öfverste o. sek.-chef i Lifreg. hus. 04; i dagarne utnämnd t. generalmajor samt sedan hertigen af Vestergötland tagit afsked som inspektör f. kavalleriet, förordn. att jemte egen tenst bestrida befattningen som inspektör f. kavalleriet. Adj. h. hertigen af Nerike sedan 97. Led. af K. Krigsvet.-Akad.

EUGEN BJÖRKLUND. Stud.-ex. 81, hoifr.-ex. 86, v. häradshöfd. 89, fiskal i Sv. hoifr. 94, ass. 97, ti. rev. sekr. 99, konst. rev. sekr. 01; ti. öfverdirektör i K. jernvägsstyr. o. chef i administr.-afd. 03, ordf. i direktionen i stat. jernvägsstrafiks pens.-inrätt. s. å. Led. af stat. tabelkommission. Exped. chef i Sjöförsv.-dep. 08, chef i Patent. o. Register.-verket sedan 09. Ordf. i patentlag.-siftin.-kommittén s. å.

LUDVIG AURELL. Stud.-ex. 82, anst. i Stockholms Int. Gar. a.-b. 82-95. Verkst. direktör i A.-B. Sundsvalls Hand. Banks afd.-kontor i Stockholm 95-08; verkst. direktör i Östergöt. E. Bank sedan sistn. år.

KARL KAHLSTRÖM. Hemmansegare i Atlingbo s:n på Gotland. Landstingsman sedan 06, led. af Riksd. A. K. 12. Led. af länets skogsårdsstyr. sedan 08, led. af egnahemsnämnden, led. af styr. i Klintehamn-Roma jernv. a.-b.

THEODOR HELLEBERG. Inneh. af vinhandelsfirman Helleberg & Co sedermera ombildad till aktiebolag. Stiftare af Stockholms Vinhandlareförening och en följd af år dess ordf. Stiftare af Södermalms kommunalförening, led. af tax.-kommittén.

JOHAN BÄÄTH †. Stud.-ex. 43, hoifr.-ex. 47, v. häradshöfd. 53, fiskal i G. Hoifr. 63, häradshöfd. i Kinnefjärdings. Kinne o. Källands doms. 64-05. Led. af kommittéer i. ordn. af häradsrätternas

arbetsätt 67-68 samt i. omarb. af förslag till vattenrättslag 70-71, hvilken sistn. kommittés lagförslag o. motiv. B. utarbetat. Led. af kyrkomötana 68-78. Utöfvade ett lika omfattande som betydande juridiskt o. politiskt förlätningskap. Särskildt är att ennra om det stort anlagda verket "Svenska rättsgängsvidensets ombyggnad".

GUSTAF TOLL †. U.-löjtn. v. Dalreg. 50, major v. Ner. reg. 78, öfv.-löjtn. v. Verml. reg. 80, öfverste o. chef i Dalreg. 85, gen.-major i armén 94, chef i VI arméfördeln. 94-99. Hofmarskalk h. Enkeherst. af Dalarne 99, landtmät.-ex. 04, v. komm.-landtmät. 71, transp. t. Gotl. 72, komm.-landtmät. 77, förste komm.-landtmät. 93-10. På sin tid ordf. i Visby stadsfullm. i landstinget o. i Hushålln.-sällsk. Styr.-ordf. o. verkst. dir. i Slite-Roma jernv. a.-b.

GUSTAF SVENSSON †. Sedan 77 kontor i Träne. Inträdde 72 i styr. i Gärdhs här. Sparbank, dess ordf. sedan 03. Led. af komm.-nämnden v. ordf. i skolrådet, tillsyn.-man öfver fattigården, styr.-led. i slöjdskolan. Självi en synnerligen skicklig jordbrukare var han led. af prem.-nämnden i småbruk, led. af egnahemsnämnden.

AUGUST HAMMARSTRÖM †. Stud.-ex. 63, fil. dr. 71, docent i hist. v. Lunds Univ. 74-77, vik. lektor v. h. allm. lärov. i Strengnäs t. 82, teor. teol. ex. 83, prestv. s. å., kyrkoh. i Qvarsebo sedan 90.

OSSIAN RYDSTRÖM †. Intr. i Riksbankens tjänst i Kalmar 87, tjänstgjorde därefter vid kontoren i Karlstad 89-91, i Linköping 91-99, verkst. styrelseledamot v. kontoret i Norrköping sedan 10. På sin tid led. af stadsfullmäktige, drätselkammare, fattigv.-styr. o. styr. i Elementarlärov. i fl. i Linköping

INNEHÅLL. H. Lindström, biogr och helsidesportr. — Svenska bilder för dagen. — Utländska bilder för dagen. — Efter middagen "Trollkonsten" af Hasse Zetterström. — "Bagateller" af Hjalmar Bergman. — Hur talare iola af R. G:son Berg. — Veckans portr.-galleri m. m.

HVAR 8 DAG

TILLÖNSKAR
GOD JUL OCH GODT NYTT ÅR

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påföljd.